

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE IŠVADA,
pateikta 2016 m. gruodžio 21 d.¹

Byla C-696/15 P

**Čekijos Respublika
prieš**

Europos Komisiją

„Apeliacinis skundas – Transportas – Direktyva 2010/40/ES – Kelių transporto intelektinių transporto sistemų diegimas – Įgaliojimų suteikimas Europos Komisijai – Deleguotasis reglamentas (ES) Nr. 885/2013 – Informavimo apie saugias sunkvežimių ir komercinių transporto priemonių stovėjimo vietas paslaugų teikimas – Deleguotasis reglamentas (ES) Nr. 886/2013 – Duomenys ir procedūros, skirtos naudotojams nemokamai teikti su kelių sauga susijusiai minimaliai universaliai eismo informacijai – Tariamasis Komisijai deleguotų įgaliojimų viršijimas“

I – Įžanga

1. Savo apeliaciniu skundu Čekijos Respublika prašo panaikinti 2015 m. spalio 8 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Čekijos Respublika / Komisija*², kuriuo jis atmetė du jos skundus, kuriais buvo prašoma panaikinti deleguotuosius reglamentus (ES) Nr. 885/2013³ ir (ES) Nr. 886/2013⁴, kuriuos Europos Komisija priėmė (toliau – ginčijami reglamentai) siekdama papildyti Direktyvą 2010/40/ES⁵ dėl intelektinių transporto sistemų (toliau – ITS) kelių transporto srityje.

2. Siūlau Teisingumo Teismui atmesti šį apeliacinį skundą dėl toliau nurodytų motyvų.

¹ Originalo kalba: prancūzų.

² T-659/13 ir T-660/13, nepaskelbtas Rink., toliau – skundžiamas sprendimas, EU:T:2015:771.

³ 2013 m. gegužės 15 d. Komisijos deleguotasis reglamentas, kuriuo papildomos Direktyvos 2010/40 (ITS direktyva) nuostatos dėl informavimo apie saugias sunkvežimių ir komercinių transporto priemonių stovėjimo vietas paslaugų teikimo (OL L 247, 2013, p. 1).

⁴ 2013 m. gegužės 15 d. Komisijos deleguotasis reglamentas, kuriuo Direktyva 2010/40 papildoma nuostatomis dėl duomenų, kurių reikia, kad vartotojams, kai įmanoma, nemokamai galima būtų teikti su eismo sauga susijusią būtinąją universalią eismo informaciją, ir tos informacijos teikimo procedūrų (OL L 247, 2013, p. 6).

⁵ 2010 m. liepos 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl kelių transporto ir jo sąsajų su kitų rūšių transportu srities intelektinių transporto sistemų diegimo sistemos (OL L 207, 2010, p. 1).

II – Teisės aktai

A – Direktyva 2010/40

3. Direktyvos 2010/40 3, 7 ir 18 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

- „3) [ITS] yra pažangios prietaikos, kuriomis, nors jos neturi paties intelekto, siekiama teikti inovacines paslaugas, susijusias su įvairiomis transporto rūšimis ir eismo valdymu, ir sudaryti sąlygas įvairiems naudotojams gauti geresnę informaciją ir saugiau, geriau koordinuojant bei „išmaniau“ naudotis transporto tinklais.
- 7) Siekiant užtikrinti suderintą ir veiksmingą ITS diegimą visoje Sąjungoje, reikėtų nustatyti specifikacijas, atitinkamais atvejais įskaitant standartus, kuriomis būtų apibrėžtos išsamesnės nuostatos ir procedūros. Prieš priimant specifikacijas, Komisija turėtų įvertinti, ar jos atitinka tam tikrus apibrėžtus principus, kaip nustatyta II priede. <...>
- 18) Pagrindiniai suinteresuotieji subjektai, pvz., ITS paslaugų teikėjai, ITS naudotojų asociacijos, transporto ir įrenginių operatoriai, gamybos pramonės atstovai, socialiniai partneriai, profesinės asociacijos ir vietos valdžios institucijos, turėtų turėti galimybę patarti Komisijai su ITS diegimu Sąjungoje susijusiais komerciniais ir techniniais klausimais. Šiuo tikslu Komisija, užtikrindama glaudų bendradarbiavimą su suinteresuotaisiais subjektais ir valstybėmis narėmis, turėtų sudaryti ITS patariamąją grupę. <...>“

4. Direktyvos 2010/40 4 straipsnio 1 ir 17 punktuose įtvirtintos tokios apibrėžtys:

- „1. [ITS] – tai sistemos, kuriose taikomos informacinės ir ryšių technologijos, kurios taikomos kelių transportui, įskaitant infrastruktūrą, transporto priemones ir naudotojus, ir eismo valdymui bei judumo valdymui, taip pat sąsajoms su kitų rūšių transportu;
17. „specifikacija“ – privaloma priemonė, kuria nustatomos nuostatos, apimančios reikalavimus, procedūras ir kitas atitinkamas taisykles“.

5. Šios direktyvos 5 straipsnyje „ITS diegimas“ nustatyta:

- „1. Valstybės narės imasi priemonių, būtinų užtikrinti, kad diegiant ITS prietaikas ir paslaugas joms, laikantis II priede nustatytų principų, būtų taikomos Komisijos pagal 6 straipsnį patvirtintos specifikacijos. Tai neturi įtakos kiekvienos valstybės narės teisei spręsti dėl tokių prietaikų ir paslaugų įdiegimo jos teritorijoje. Dėl šios teisės nėra pažeidžiami bet kurie įstatymo galią turintys teisės aktai, priimti pagal 6 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą.

<...>“

6. Direktyvos 2010/40 6 straipsnyje „Specifikacijos“ nustatyta:

- „1. Pirmiausia Komisija priima specifikacijas, būtinas ITS diegimo ir operacinio naudojimo suderinamumui, sąveikai ir tęstinumui užtikrinti vykdant prioritetinius veiksmus.
2. Komisija siekia priimti vieno ar kelių prioritetinių veiksmų specifikacijas ne vėliau kaip iki 2013 m. vasario 27 d.

Ne vėliau kaip praėjus 12 mėnesių po būtinų prioritetinio tam tikro veiksmo specifikacijų priėmimo, Komisija atitinkamais atvejais, atlikusi poveikio įvertinimą, įskaitant ekonominio naudingumo analizę, pateikia pasiūlymą dėl to prioritetinio veiksmo vykdymo Europos Parlamentui ir Tarybai pagal [SESV] 294 straipsnį.

3. Patvirtinus būtinus prioritetinių veiksmų specifikacijas, Komisija priima specifikacijas ITS diegimo ir operacinio naudojimo suderinamumui, sąveikai ir tęstinumui užtikrinti vykdant kitus prioritetinių sričių veiksmus.

4. Atitinkamais atvejais ir priklausomai nuo specifikacijos srities į specifikaciją įtraukiama viena ar kelios šių rūšių nuostatos:

- a) funkcinės nuostatos, kurios apibūdina įvairių suinteresuotųjų subjektų vaidmenį ir informacijos srautą tarp jų;
- b) techninės nuostatos, kurios numato technines priemones funkcinėms nuostatomis įvykdyti;
- c) organizacinės nuostatos, kurios apibūdina įvairių suinteresuotųjų subjektų procedūrinius įsipareigojimus;
- d) paslaugų teikimo nuostatos, kurios apibūdina įvairius paslaugų lygius ir jų turinį, susijusį su ITS prietaikomis ir paslaugomis.

5. Nepažeidžiant procedūrų pagal Direktyvą 98/34/EB, specifikacijose atitinkamais atvejais nustatomos sąlygos, kuriomis valstybės narės, pranešusios Komisijai, gali nustatyti papildomas ITS paslaugų teikimo taisykles visoje savo teritorijoje ar jos dalyje, jeigu tos taisyklės netrukdo sąveikai.

6. Atitinkamais atvejais specifikacijos grindžiamos 8 straipsnyje nurodytais standartais.

Specifikacijose atitinkamais atvejais numatomas atitikties įvertinimas, laikantis Sprendimo Nr. 768/2008/EB.

Specifikacijos turi atitikti II priede pateiktus principus.

7. Prieš priimdama specifikacijas, Komisija atlieka poveikio įvertinimą, įskaitant ekonominio naudingumo analizę.“

7. Direktyvos 2010/40 7 straipsnyje „Deleguoti aktai“ nustatyta:

„1. Komisija pagal [SESV] 290 straipsnį gali priimti deleguotus teisės aktus, susijusius su specifikacijomis. Priimdama tokius deleguotus teisės aktus, Komisija veikia, laikydamasi atitinkamų šios direktyvos nuostatų, visų pirma 6 straipsnio ir II priedo.

2. Dėl kiekvieno prioritetinio veiksmo priimamas atskiras deleguotas teisės aktas.

<...>“

B – Deleguotasis reglamentas Nr. 885/2013

8. Kaip nurodyta jo 1 straipsnyje, Deleguotuoju reglamentu Nr. 885/2013 „nustatomos specifikacijos, kurių reikia, kad būtų užtikrintas suderinamumas, sąveika ir tęstinumas Sąjungos lygmeniu diegiant ir naudojant informavimo apie saugias sunkvežimių ir komercinių transporto priemonių stovėjimo vietas paslaugas pagal Direktyvą [2010/40]“.

9. Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 3 straipsnyje, susijusiame su reikalavimais dėl informavimo paslaugų teikimo, nustatyta:

„1. Valstybės narės nurodo vietas, kuriose dėl eismo ir saugumo sąlygų reikia įdiegti informavimo apie saugias stovėjimo aikštes paslaugas.

Jos taip pat nustato prioritetas zonas, kuriose bus teikiama dinaminė informacija.

2. Informavimo paslauga teikiama laikantis 4–7 straipsniuose nustatytų reikalavimų.“

10. Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsnyje „Reikalavimų laikymosi vertinimas“ nustatyta:

„1. Valstybės narės paskiria nacionalinę įstaigą, kuri vertina, ar paslaugų teikėjai, stovėjimo aikštelių operatoriai ir kelių valdytojai laikosi 4–7 straipsniuose nustatytų reikalavimų. Ta įstaiga yra nešališka ir nuo jų nepriklausoma.

Dvi arba daugiau valstybių narių gali paskirti bendrą šių reikalavimų laikymosi vertinimo jų teritorijose kompetentingą regioninę įstaigą.

Apie paskirtąsias įstaigas valstybės narės praneša Komisijai.

2. Visi paslaugų teikėjai paskirtosioms įstaigoms pateikia deklaraciją, kurioje nurodo, kad laikosi 4–7 straipsniuose nustatytų reikalavimų.

<...>

3. Paskirtosios įstaigos atsitiktine tvarka patikrina tam tikro skaičiaus viešųjų ir privačiųjų stovėjimo aikštelių operatorių deklaracijų tikslumą ir paprašo pateikti atitikties 4–7 straipsniuose nustatytiems reikalavimams įrodymą.

Paslaugos kokybė taip pat gali būti vertinama naudojant naudotojų pateiktus atsiliepimus.

Paskirtosios įstaigos atitinkamoms nacionalinėms institucijoms kasmet pateikia pateiktų deklaracijų ir atsitiktine tvarka atliktų patikrinimų rezultatų ataskaitą.“

C – Deleguotasis reglamentas Nr. 886/2013

11. Kaip nurodyta jo 1 straipsnyje, Deleguotuoju reglamentu Nr. 886/2013 „nustatomos specifikacijos, būtinos suderinamumui, sąveikumui ir testinumui užtikrinti diegiant ir naudojant duomenis ir procedūras, kurių reikia, kad pagal Direktyvą [2010/40] Sąjungos lygiu vartotojams, kai įmanoma, nemokamai galima būtų teikti su eismo sauga susijusią būtinąją universalią eismo informaciją“.

12. Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 5 straipsnyje, susijusiame su informavimo paslaugos teikimu, nustatyta:

„1. Valstybės narės nustato transeuropinio kelių tinklo ruožus, kuriuose, atsižvelgiant į eismo ir saugos sąlygas, reikia diegti su eismo sauga susijusios būtinosios universalios eismo informacijos paslaugą.

Apie šiuos kelių ruožus jos informuoja Komisiją.

2. Informacijos paslauga teikiama laikantis 6–8 straipsniuose nustatytų reikalavimų.“

13. Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsnyje „Reikalavimų laikymosi vertinimas“ nustatyta:

„1. Valstybės narės paskiria nešališką ir nepriklausomą nacionalinę įstaigą, kuri vertina, ar viešieji ir privatūs kelių valdytojai, paslaugų teikėjai ir eismo informacijos transliuotojai laikosi 3–8 straipsniuose nustatytų reikalavimų. Dvi arba daugiau valstybių narių gali paskirti bendrą šių reikalavimų laikymosi vertinimo jų teritorijose kompetentingą įstaigą.

Paskirtas nacionalines įstaigas valstybės narės praneša Komisijai.

2. Viešieji ir privatūs kelių valdytojai, paslaugų teikėjai ir eismo informacijos transliuotojai paskirtoms nacionalinėms įstaigoms pateikia savo identifikavimo duomenis, savo teikiamos informacijos paslaugos aprašą ir deklaraciją, kad laikomasi 3–8 straipsniuose nustatytų reikalavimų.

<...>

3. Paskirtosios nacionalinės įstaigos atsitiktine tvarka patikrina tam tikro viešųjų ir privačių kelių valdytojų, paslaugų teikėjų ir eismo informacijos transliuotojų skaičiaus deklaracijų tikslumą ir paprašo pateikti atitiktis 3–8 straipsniuose nustatytiems reikalavimams įrodymą.

Paskirtosios nacionalinės įstaigos nacionalinėms institucijoms kasmet pateikia pateiktų deklaracijų ir atsitiktine tvarka atliktų patikrinimų rezultatų ataskaitą.“

III – Skundžiamas sprendimas

14. 2013 m. gruodžio 12 d. Čekijos Respublika Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė ieškinį dėl ginčijamų reglamentų panaikinimo.

15. Grįsdama savo ieškinius dėl panaikinimo Čekijos Respublika pateikė tris pagrindus. Pirmasis pagrindas buvo grindžiamas Direktyvos 2010/40 7 straipsnio 1 dalies, siejamos su šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalimi ir 6 straipsniu, pažeidimu: teigiama, kad Komisija, priimdama ginčijamus reglamentus, viršijo šiomis nuostatomis suteiktus įgaliojimus. Antrasis pagrindas grindžiamas SESV 290 straipsnio pažeidimu: teigiama, kad Komisija, priimdama ginčijamus reglamentus, viršijo savo kompetencijos priimti deleguotuosius teisės aktus, priimamus ne pagal teisėkūros procedūrą, ribas. Trečiasis pagrindas grindžiamas ESS sutarties 13 straipsnio 2 dalies pažeidimu: teigiama, kad Komisija, priimdama ginčijamus reglamentus, viršijo jai Sutartimis suteiktą kompetenciją.

16. Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė visus šiuos pagrindus, taigi ir abu ieškinius.

IV – Šalių reikalavimai Teisingumo Teisme

17. Visų pirma Čekijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą,
- panaikinti ginčijamus reglamentus,
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

18. Nepatenkinus šių reikalavimų, Čekijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą,

- panaikinti Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 3 straipsnio 1 dalį, 8 straipsnį ir 9 straipsnio 1 dalies a punktą ir Reglamento Nr. 886/2013 5 straipsnio 1 dalį, 9 straipsnį ir 10 straipsnio 1 dalies a punktą,
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

19. Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- atmesti apeliacinį skundą ir
- priteisti iš Čekijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

V – Analizė

20. Grįsdama savo apeliacinį skundą Čekijos Respublika pateikia tris pagrindus, juos išnagrinėsiu viena po kito.

A – Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su teisinio tikrumo principo pažeidimu

21. Pirmuoju pagrindu Čekijos Respublika tvirtina, kad Bendrasis Teismas, skundžiamo sprendimo 39–43 punktuose nusprenddamas, kad ginčijamuose reglamentuose valstybėms narėms nėra nustatoma pareiga savo teritorijoje įdiegti ITS prietaikų ir paslaugų, pažeidė teisinio tikrumo principą.

22. Šiuose skundžiamo sprendimo punktuose Bendrasis Teismas nagrinėja Čekijos Respublikos pateikto pagrindo dėl panaikinimo pirmą dalį. Pastaroji teigė, kad Komisija, ginčijamuose reglamentuose nustatydamą pareigą įdiegti ITS prietaikas ir paslaugas nepaisydama to, kad šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalyje valstybėms narėms suteikta teisė priimti sprendimą dėl tokio įdiegimo, peržengė Direktyvoje 2010/40 nustatytų įgaliojimų ribas. Bendrasis Teismas atmetė šią dalį, motyvuodamas tuo, kad, priešingai, nei teigė Čekijos Respublika, ginčijamuose reglamentuose tokia įdiegimo pareiga nenustatyta.

23. Čekijos Respublika primena Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią pagal teisinio saugumo principą reikalaujama, kad teisės normos būtų aiškos ir tikslios, o jų poveikį galima būtų numatyti, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti Sąjungos teisės reglamentuojamas situacijas ir teisinius santykius⁶.

24. Ji pateikia tris argumentus, kuriais siekiama įrodyti, kad skundžiamo sprendimo 39–43 punktuose šis principas pažeidžiamas.

25. Pirma, iš ginčijamų reglamentų matyti, kad, priešingai, nei nusprendė Bendrasis Teismas, jie turi būti taikomi visose valstybėse narėse. Visų pirma šiuose reglamentuose yra įprastinė nuostata dėl visų jų nuostatų privalomumo ir jų tiesioginio taikymo visose valstybėse narėse. Be to, Komisijos minėtų reglamentų aiškinamuosiuose memorandumuose⁷ nurodyta, kad Komisija siekė nustatyti pareigą įdiegti ITS prietaikas ir paslaugas visose valstybėse narėse. Todėl Bendrojo Teismo išvada dėl ginčijamų reglamentų netaikymo valstybėse narėse, kuriose toks diegimas dar nebuvo pradėtas, prieštarauja jų formuluotei ir Komisijos ketinimams juos priimant.

⁶ 2015 m. vasario 12 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-48/14, EU:C:2015:91, 45 punktas ir jame nurodyta teismo praktika.

⁷ 2013 m. gegužės 15 d. Komisijos aiškinamasis memorandumas dėl Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 [C(2013) 2549 *final*] ir 2013 m. gegužės 15 d. Komisijos aiškinamasis memorandumas dėl Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 [C(2013) 2550 *final*].

26. Manau, tokį argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą. Viena vertus, kaip tą pažymėjo Komisija, ginčijamuose reglamentuose nėra tokia diegimo pareigą aiškiai nustatančios nuostatos.

27. Kita vertus, remiantis kiekvieno iš šių reglamentų 1 straipsniu ir Direktyvos 2010/40 5 straipsnio 1 dalimi galima daryti išvadą, kad jie valstybėje narėje taikomi tik tuo atveju, jeigu ji nusprendė imtis ITS prietaikų ir paslaugų diegimo.

28. Iš tikrųjų abiejų reglamentų 1 straipsnyje pažymima, kad juose nustatomos tam tikros specifikacijos „pagal Direktyvą [2010/40]“. Šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad valstybėms narėms nustatyta pareiga imtis priemonių, būtinų užtikrinti, kad būtų taikomos Komisijos patvirtintos specifikacijos ir tai „neturi įtakos kiekvienos valstybės narės teisei spręsti dėl tokių prietaikų ir paslaugų įdiegimo jos teritorijoje“.

29. Iš kartu siejamų šių nuostatų matyti, kad ginčijamais reglamentais nustatomos tam tikros specifikacijos nepanaikinant kiekvienos valstybės narės teisės priimti sprendimą dėl ITS prietaikų ir paslaugų diegimo jų teritorijoje. Taip pat reikia pažymėti, kad, kaip Bendrasis Teismas pažymėjo skundžiamo sprendimo 40 punkte, šiais reglamentais papildoma Direktyva 2010/40, ir, kaip Bendrasis Teismas pagrįstai pažymėjo šio sprendimo 41 punkte, juose nėra nuostatų, kuriomis būtų keičiama šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalies taikymo sritis.

30. Nemanau, kad reikia nagrinėti ginčijamų reglamentų aiškinamuosius memorandumus, kadangi pirma minėtų nuostatų turinys aiškus iš vienareikšmiškos jų formuluotės.

31. Vis dėlto reikia pažymėti, kad šiuose aiškinamuosiuose memorandumuose pateikiamas daugelio scenarijų dėl ITS prietaikų ir paslaugų diegimo kai kuriose arba visose valstybėse narėse palyginimas. Žinoma, atlikusi lyginamąją šių scenarijų sąnaudų ir naudos analizę kiekviename iš minėtų memorandumų Komisija daro išvadą, kad įdiegimas visose valstybėse narėse būtų pageidautinas. Vis dėlto nėra informacijos, kad būtent toks sprendimas ir buvo iš tikrųjų įgyvendintas Komisijos pateiktuose pasiūlymuose dėl reglamentų. Šiuo klausimu Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 aiškinamajame memorandume pažymima, kad „[D]irektyva [2010/40] nustatyti šeši specifikacijų priėmimo ir *prireikus* jų privalomo diegimo prioritetiniai veiksmai“⁸. Manau, šis teiginys rodo, kad priimdama šį reglamentą Komisija neketino nustatyti įdiegimo pareigos.

32. Taigi manau, kad remiantis ginčijamų reglamentų aiškinamaisiais memorandumais negalima daryti išvados, kad priimdama šiuos reglamentus Komisija ketino valstybėms narėms nustatyti diegimo pareigą.

33. Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Bendrasis Teismas, skundžiamo sprendimo 39–43 punktuose priimdamas sprendimą, kad ginčijamais reglamentais nenustatoma pareiga valstybėms narėms įdiegti prietaikas ir paslaugas, nepadarė teisės klaidos.

34. Antra, Čekijos Respublika kritikuoja skundžiamo sprendimo 40 punktą dėl to, kad Bendrasis Teismas neteisingai nusprendė, jog ginčijamų reglamentų netaikomumas neturėjo būti aiškiai numatytas šiuose reglamentuose, kadangi netaikomumas numatytas Direktyvoje 2010/40. Padaręs tokį išvadą Bendrasis Teismas nusprendė, kad išvadą dėl deleguotų teisės aktų taikomumo reikia daryti remiantis ne jų formuluote, o pagal teisėkūros procedūrą priimto pagrindinio teisės akto išaiškinimu.

⁸ 2013 m. gegužės 15 d. Komisijos aiškinamasis memorandumas dėl Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013, C(2013) 2550 *final*, p. 3 (išskirta mano).

35. Čekijos Respublika priduria, kad tas deleguoto teisės akto aiškus turinys, kuris prieštarauja pagal teisėkūros procedūrą priimtam pagrindiniam teisės aktui, negali būti ištaisytas deleguoto teisės akto išaiškinimu, atitinkančiu pagal teisėkūros procedūrą priimtą pagrindinį teisės aktą. Toks Sąjungos teisę atitinkantis išaiškinimas būtų galimas tik tuo atveju, kai jis nėra *contra legem*, t. y. kai žemiau viršenybės požiūriu esančiu teisės aktu toks išaiškinimas yra leidžiamas.

36. Manau, skundžiamo sprendimo 40 punkte Bendrasis Teismas, nusprenddamas, kad ginčijami reglamentai turi būti aiškinami atsižvelgiant į pagrindinį teisės aktą – Direktyvą 2010/40, nepadarė jokios teisės klaidos. Toks aiškinimo būdas išplaukia iš pagrindinio teisės akto, kuriame nustatomi esminiai teisės aktų sistemos elementai, ir deleguoto teisės akto, kuriuo Komisija gali papildyti arba pakeisti kai kuriuos neesminius šio teisės akto elementus pagal SESV 290 straipsnį, santykio. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau turėjo galimybę pažymėti, kad suteikiami deleguotieji įgaliojimai priimti taisykles, kurios būtų integruotos į teisės normų sistemą, apibrėžtą pagrindiniu pagal teisėkūros procedūrą priimtu aktu⁹. Pavyzdžiui, nagrinėjamoje byloje yra akivaizdu, kad ginčijamuose reglamentuose vartojama sąvoka „specifikacija“ turi būti aiškinama atsižvelgiant į apibrėžtį, pateiktą Direktyvos 2010/40 4 straipsnio 17 punkte¹⁰.

37. Be to, Bendrasis Teismas ginčijamų reglamentų neaiškino *contra legem*, kadangi jokios jų atitinkamos nuostatos neleidžia manyti, kad reglamentais būtų nustatoma pareiga valstybėms narėms įdiegti ITS prietaikas arba paslaugas¹¹.

38. Trečia, Čekijos Respublika teigia, kad skundžiamu sprendimu valstybės narės pastatomos į neaiškia teisinę padėtį, kai jos taiko deleguotą teisės aktą, kadangi jos negali pasitikėti tiesioginėmis šio teisės akto nuostatomis siekiant nustatyti, kurios nuostatos joms taikomos ir kokios joms nustatytos. Tokiu būdu praktikoje valstybės narės yra verčiamos teikti ieškinį dėl panaikinimo per SESV 263 straipsnyje nustatytą terminą, jeigu iš deleguoto teisės akto nuostatų matyti, kad jo taikymo sritis viršija numatytą pagrindiniame teisės akte. Iš tiesų nesant tokio ieškinio dėl panaikinimo valstybės narės prarastų galimybę remtis deleguoto teisės akto neteisėtumu tuo atveju, jeigu Komisija pradėtų pažeidimo nagrinėjimo procedūrą pagal SESV 258 straipsnį¹².

39. Šį argumentą reikia atmesti, kadangi jis taip pat grindžiamas klaidinga prielaida, pagal kurią ginčijamų reglamentų nuostatomis valstybėms narėms būtų nustatyta diegimo pareiga pažeidžiant Direktyvos 2010/40 5 straipsnio 1 dalį¹³.

40. Reikia pridurti, kad valstybės narės turi vertinti, ar deleguoto teisės akto taikymo sritis viršija nustatytą pagrindiniame teisės akte, ir, esant reikalui, pateikti ieškinį dėl panaikinimo per SESV 263 straipsnyje nustatytą terminą. Šis apribojimas, kuris sukuriamas organizuojant teisių gynimo Sąjungos teismuose sistemą, negali būti laikomas teisinio tikrumo principo, kaip jį aiškina Teisingumo Teismas, pažeidimu¹⁴.

41. Kadangi Čekijos Respublika nepateikė jokio argumento, kuriuo būtų siekiama įrodyti teisinio tikrumo principo pažeidimą, pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

9 2016 m. kovo 17 d. Sprendimas *Parlamentas / Komisija* (C-286/14, EU:C:2016:183, 30 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

10 Pavyzdžiui, Teisingumo Teismas pateikė tokį išaiškinimą atsižvelgdamas į pagrindinį teisės aktą 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Rätzke* (C-319/13, EU:C:2014:210, 33 ir 34 punktai).

11 Žr. šios išvados 26–29 punktus.

12 2012 m. spalio 18 d. Sprendimas *Komisija / Čekijos Respublika* (C-37/11, EU:C:2012:640, 46–48 punktai).

13 Žr. šios išvados 26–29 punktus.

14 Žr. šios išvados 23 punktą.

B – Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo ESS 13 straipsnio 2 dalies, siejamos su SESV 290 straipsniu, pažeidimu

42. Antruoju pagrindu Čekijos Respublika tvirtina, kad Bendrasis Teismas pažeidė ESS 13 straipsnio 2 dalį ir SESV 290 straipsnį, nes skundžiamo sprendimo 63 punkte nusprendė, kad Komisija, priimdama deleguotus teisės aktus, nėra ribojama pagrindiniame teisės akte aiškiai nustatytų įgaliojimų.

43. Ši tariama teisės klaida trukdo skundžiamo sprendimo 45–63 punktuose atlikti pirmojo panaikinimo pagrindo antros dalies analizę, kurią atlikęs Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisija, įpareigodama valstybes nares paskirti nešališką ir nepriklausomą įstaigą, skirtą prižiūrėti, kad būtų laikomasi ginčijamais reglamentais nustatytų reikalavimų, nevirsijo savo įgaliojimų, kuriuos jai suteikia Direktyva 2010/40.

44. Čekijos Respublikos manymu, SESV 290 straipsniu Komisijai suteiktas įgaliojimas priimti visuotinai taikomas ne pagal teisėkūros procedūrą priimamus aktus yra bendrosios taisyklės, nustatytos ESS 13 straipsnio 2 dalyje, kurią reikėtų aiškinti siaurai, išimtis. Komisija mano, kad galimybė jai suteikti deleguotuosius įgaliojimus yra ne išimtis, kuri turėtų būti aiškinama siauriai, o konstitucinio pobūdžio galimybė, kuri teisėkūros institucijai suteikta SESV 290 straipsniu.

45. Taigi nereikia spręsti šio teorinio klausimo, siekiant atmesti Čekijos Respublikos pateiktus penkis argumentus siekiant pagrįsti šį antrąjį pagrindą.

46. Pirma, skundžiamo sprendimo 58 punkte Bendrasis Teismas neteisingai nusprendė, kad Komisijai suteiktas įgaliojimas priimti deleguotuosius teisės aktus nėra susijęs tik su aspektais, aiškiai nustatytais Direktyvos 2010/40 6 straipsnyje, ir gali būti taip pat susijęs su visų kitų direktyvos nuostatų vykdymu. Čekijos Respublikos teigimu, Direktyvos 2010/40 6 straipsnio 1 dalyje nustatytas įgaliojimas turėtų būti aiškinamas siaurai, nes jis galioja tik tokio pobūdžio nuostatomis, kurios išvardytos šios direktyvos 6 straipsnio 4 dalyje.

47. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Komisijai suteikto įgaliojimo pagrindas yra ne Direktyvos 2010/40 6 straipsnis, o jos 7 straipsnis. Remdamasi pastaruoju straipsniu Komisija priima deleguotus teisės aktus „laikydamosi atitinkamų šios direktyvos nuostatų, visų pirma 6 straipsnio ir II priedo“. Taigi Bendrasis Teismas pagrįstai nusprendė, kad Komisijai suteiktas įgaliojimas yra susijęs ne tik su aiškiai minėtos direktyvos 6 straipsnyje nurodytais aspektais.

48. Bet koku atveju reikia pridurti, kad, vadovaujantis šios išvados 58–65 punktuose išdėstytais argumentais, Direktyvos 2010/40 6 straipsnio 4 dalies c punktas Komisijai suteikia pakankamą teisinį pagrindą nustatyti, kad valstybės narės paskiria kontrolės įstaigą. Taigi tariama teisės klaida, kurią šiuo atžvilgiu padarė Bendrasis Teismas, yra netinkama, kadangi Komisija turi teisę nustatyti, kad turi būti paskirta nacionalinė kontrolės įstaiga net ir tuo atveju, kai įgaliojimas turėtų galioti tik aspektams, aiškiai nurodytiems Direktyvos 2010/40 6 straipsnio 4 dalyje¹⁵.

49. Antra, Čekijos Respublika teigia, kad skundžiamo sprendimo 63 punkte Bendrasis Teismas neteisingai nusprendė, kad Komisija gali nustatyti taisykles, viršijančias įgaliojimo ribas, jeigu, jos manymu, to reikia. Čekijos Respublika mano, kad Komisijai turėtų būti suteiktos tik tos teisės, kurias Sąjungos teisėkūros institucija, nustatydamą Komisijos įgaliojimą pagrindiniame teisės akte, laikė reikalingomis.

¹⁵ Pagal nusistovėjusią teismo praktiką teisės klaida yra neveiksminga, kai ji susijusi su motyvais, kurių panaikinimas nelemia skundžiamo sprendimo panaikinimo. Šiuo klausimu žr. 2002 m. spalio 24 d. Sprendimą *Aéroports de Paris / Komisija* (C-82/01 P, EU:C:2002:617, 41 ir 67 punktai ir juose nurodyta teismo praktika); 2005 m. birželio 28 d. Sprendimą *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija* (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 148 punktas ir jame nurodyta teismo praktika) ir 2015 m. liepos 9 d. Sprendimą *InnoLux / Komisija* (C-231/14 P, EU:C:2015:451, 83 punktas).

50. Teismo posėdyje bylos šalys taip pat išsakė nuomonę dėl galimybės, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 63 punkte neteisingai nusprendė, kad būtinybė paskirti nacionalines kontrolės įstaigas yra priskirtina vadinamajai subjektyviajai Komisijos diskrecijai.

51. Taigi manau, kad šio antrojo argumento analizę reikėtų išskirti į dvi dalis, atitinkamai – galimas subjektyvios diskrecijos suteikimas Komisijai ir tai, kad galimai Komisija viršijo Direktyva 2010/40 suteiktus deleguotuosius įgaliojimus.

52. Viena vertus, negaliu pritarti teiginiui, kad skundžiamo sprendimo 63 punkte Bendrasis Teismas pripažino, kad Komisijai suteikta subjektyvi diskrecija.

53. Nemanau, kad galima ginčytis, kad galimas Komisijai deleguotų įgaliojimų viršijimas turėtų būti vertinamas objektyviai, vadovaujantis nuostatomis, pagrindiniame teisės akte reglamentuojančiomis įgaliojimų suteikimą. Iš tiesų SESV 290 straipsnio 1 dalies antrame sakinyje nustatyta, kad įgaliojimų delegavimo tikslai, turinys, taikymo sritis ir trukmė aiškiai apibrėžiami įstatymo galią turinčiuose teisės aktuose. Be to, SESV 290 straipsnio 2 dalies pirmame sakinyje pažymima, kad įstatymo galią turinčiuose teisės aktuose aiškiai nustatomos delegavimo sąlygos¹⁶.

54. Komisija pagrįstai pažymėjo, kad naudodamasi deleguotais įgaliojimais ji turi tam tikros apimties diskreciją, kaip matyti iš teisėkūros institucijos sprendimo šiame teisės akte, tačiau deleguotas įgaliojimas gali būti susijęs tik su neesminiais pagrindinio teisės akto elementais. Manau, tokį SESV 290 straipsnio išaiškinimą patvirtina 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Parlamentas ir Taryba* 32 punktas, kuriame Teisingumo Teismas nusprendė, kad Sąjungos teisės aktų leidėjo pasirinkimo suteikti Komisijai deleguotuosius įgaliojimus teisėtumas priklauso ne nuo jai suteiktos diskrecijos buvimo ar jos apimties, bet nuo to, ar aktai, kuriuos ši institucija turi priimti remdamasi šiais suteiktais įgaliojimais, yra visuotinai taikomi ir ar jais papildomos ar iš dalies keičiamos neesminės pagal teisėkūros procedūrą priimto akto nuostatos¹⁷.

55. Ginčijamo sprendimo 50–60 punktuose Bendrasis teismas atliko objektyvų vertinimą. Iš tiesų, būtent remdamasis atitinkamų Direktyvos 2010/40 nuostatų ir visų pirma 4 straipsnio 17 dalies, 5–7 straipsnių ir II priedo analize, Bendrasis Teismas šio sprendimo 62 punkte nusprendė, kad Komisija turėjo teisę ginčijamuose reglamentuose nustatyti reikalavimų laikymosi vertinimo procedūrą valstybėms narėms, kurios yra atsakingos, kad būtų užtikrintas specifikacijų taikymas, nustatydamas pareigą paskirti įstaigą, kuri kontroliuotų, kaip operatoriai jų laikosi.

56. Bendrasis Teismas taip pat nesuklydo skundžiamo sprendimo 63 punkte nuspręsdamas, kad aiškus įgaliojimas nėra reikalingas ir pakanka to, kad Komisija, turėdama diskreciją, *kurią galima objektyviai matyti iš pirma minėtų Direktyvos 2010/40 nuostatų*, nusprendė, kad tokios įstaigos paskyrimas buvo reikalingas siekiant užtikrinti suderinamumą, sąveikumą ir tęstinumą. Kitaip tariant, kaip tai tvirtino Komisija teismo posėdyje, ji pasirinko vieną iš sprendimų, kuriuos galėjo pasirinkti pagal Direktyvoje 2010/40 nustatytas ribas ir visų pirma pagal jos II priede nustatytus principus.

57. Kitaip tariant skundžiamo sprendimo 63 punktas negali būti vertinamas atskirai ta prasme, kad Bendrasis Teismas pripažino, kad Komisija turi subjektyvią diskreciją. Bendrojo Teismo nurodyta Komisijos diskrecija yra objektyvi, nes ji grindžiama Direktyvos 2010/40 nuostatomis, reglamentuojančiomis įgaliojimų, kurių taikymo sritis išnagrinėta šio sprendimo 50–62 punktuose, suteikimą.

¹⁶ Šiuo klausimu žr. 2016 m. kovo 17 d. Sprendimą *Parlamentas / Komisija* (C-286/14, EU:C:2016:183, 30 ir 31 punktai).

¹⁷ C-88/14, EU:C:2015:499.

58. Kita vertus, manau, kad skundžiamo sprendimo 45–67 punktuose Bendrasis Teismas pagrįstai nusprendė, kad Komisija, priimdama Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsnio 1 dalį ir Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsnio 1 dalį, kuriose numatytas nešališkos ir nepriklausomos kontrolės įstaigos paskyrimas, neviršijo jai Direktyva 2010/40 suteikto įgaliojimo.

59. Iš tiesų manau, kad šios direktyvos 6 straipsnio 4 dalies c punktas, vertinamas kartu su šios direktyvos 7 straipsnio 1 dalyje numatyto įgaliojimo suteikimu, suteikia Komisijai pakankamą teisinį pagrindą priimti šias dvi nuostatas.

60. Pagal Direktyvos 2010/40 6 straipsnio 4 dalies c punktą atitinkamais atvejais ir priklausomai nuo specifikacijos srities į specifikaciją įtraukiamos „organizacinės nuostatos, kurios apibūdina įvairių suinteresuotųjų subjektų procedūrinius išipareigojimus“.

61. Taigi, reikia patikrinti, ar Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsnio 1 dalis ir Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsnio pirma dalis yra „organizacinės nuostatos“ ir ar jos „apibūdina įvairių suinteresuotųjų subjektų procedūrinius išipareigojimus“.

62. Viena vertus, manau, kad sunku paneigti, kad šiuose dviejuose straipsniuose numatytos nuostatos yra „organizacinės“, nes jomis nustatoma procedūra, kuria siekiama įvertinti, kaip laikomasi kiekviename iš ginčijamų reglamentų nustatytų reikalavimų.

63. Kita vertus, taip pat sunku paneigti, kad šiomis nuostatomis nustatomi įvairių suinteresuotųjų subjektų¹⁸ procedūriniai išipareigojimai. Taigi Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsnio 2 dalyje paslaugų teikėjai įpareigojami paskirtosioms įstaigoms pateikti deklaraciją, kurioje nurodo, kad laikosi 4–7 straipsniuose nustatytų reikalavimų. Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsnio 2 dalyje įpareigoja viešuosius ir privačius kelių valdytojus, paslaugų teikėjus ir eismo informacijos transliuotojus pateikti paskirtoms įstaigoms savo identifikavimo duomenis ir teikiamos informacijos paslaugos aprašą. Šie suinteresuotieji subjektai taip pat turi pateikti deklaraciją, kad laikomasi šio reglamento 3–8 straipsniuose nustatytų reikalavimų.

64. Atsižvelgiant į šias aplinkybes reikia vertinti pareigą paskirti nešališką ir nepriklausomą kontrolės įstaigą. Iš tiesų tokios įstaigos paskyrimas yra organizacinis elementas, būdingas tinkamam vertinimo procedūrų, nustatytų minėtomis nuostatomis, veikimui. Šios įstaigos visų pirma yra atsakingos, kad atsitiktine tvarka būtų įvertintas suinteresuotųjų subjektų pateiktų deklaracijų tikslumas, ir reikalaujama, jog būtų pateiktas įrodymas, kad laikomasi ginčijamais reglamentais nustatytų reikalavimų, taip pat kad atsakingoms nacionalinėms institucijoms būtų pateikta ataskaita dėl pateiktų deklaracijų ir atsitiktinio jų tikrinimo rezultatų¹⁹. Siekiant išsamumo reikia pridurti, kad, mano manymu, tokios įstaigos paskyrimas atitinka Direktyvos 2010/40 II priede nustatytus principus ir visų pirma veiksmingumo ir proporcingumo principus.

65. Taigi manau, kad Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsniu ir Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsniu nustatomos „organizacinės nuostatos, kurios apibūdina įvairių suinteresuotųjų subjektų procedūrinius išipareigojimus“, kaip jos suprantamos pagal Direktyvos 2010/40 6 straipsnio 4 dalies c punktą, įskaitant pareigą paskirti nešališką ir nepriklausomą įstaigą, numatytą šių straipsnių 1 dalyje.

66. Be to, jeigu reikėtų manyti, kad Direktyvos 2010/40 6 straipsnio 4 dalies c punktas nesuteikia Komisijai pakankamo teisinio pagrindo priimti minėtas nuostatas, manau, kad šios direktyvos 4 straipsnio 17 dalis ir 6 straipsnio 1 dalis, siejamos su minėtos direktyvos 7 straipsnio 1 dalyje numatyto įgaliojimu, tokį teisinį pagrindą suteikia.

¹⁸ Direktyvoje 2010/40 nėra pateikta suinteresuotojo subjekto sąvoka. Vis dėlto 18 konstatuojamojoje dalyje tarp suinteresuotųjų subjektų paminimi ITS paslaugų teikėjai, transporto ir įrenginių operatoriai.

¹⁹ Žr. Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsnio 3 dalį ir Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsnio 3 dalį.

67. Iš tiesų Direktyvos 2010/40 4 straipsnio 17 punkte specifikacijos sąvoka apibrėžiama itin plačiai kaip „privaloma priemonė, kuria nustatomos nuostatos, apimančios reikalavimus, procedūras ir *kitas atitinkamas taisykles*“ (išskirta mano). Be to, šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad Komisija priima specifikacijas, būtinas ITS diegimo ir operacinio naudojimo suderinamumui, sąveikai ir tęstinumui užtikrinti vykdant prioritetinius veiksmus. Dar kartą pabrėžiu, kad, mano manymu, šios direktyvos 6 straipsnio 4 dalyje nėra pateiktas baigtinis specifikacijų, kurias gali priimti Komisija, sąrašas.

68. Manau, Direktyvos 2010/40 4 straipsnio 17 dalį siejant su 6 straipsnio 1 dalimi matyti, kad Komisijai buvo suteiktas įgaliojimas numatyti nešališką ir nepriklausomą kontrolės įstaigą ir, taigi, šiuo tikslu priimti Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsnio 1 dalį ir Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsnio 1 dalį²⁰.

69. Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Čekijos Respublikos pateiktas antrasis argumentas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

70. Trečia, Čekijos Respublika tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 47–49 punktuose pateikti Bendrojo Teismo teiginiai, susiję su Komisijos turima plačia diskrecija papildyti teisės aktus pagal SESV 290 straipsnį, neatitinka 2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *Komisija / Parlamentas ir Taryba*²¹.

71. Primenu, kad minėto sprendimo 32 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad siekiant nustatyti, ar aktui, kurį turi priimti Komisija, taikomas SESV 290 ar 291 straipsnis, nesvarbu nei tai, ar pagal teisėkūros procedūrą priimtu aktu jai buvo suteikta diskrecija, nei jos apimtis²².

72. Atsižvelgdamas į šią teismo praktiką, manau, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą skundžiamo sprendimo 49 punkte teigdamas, kad Komisija turi plačią diskreciją, kai ji papildo teisės aktą pagal SESV 290 straipsnį.

73. Vis dėlto ši teisės klaida neveiksminga, kadangi ji susijusi su motyvais, kurių panaikinimas nelemia skundžiamo sprendimo panaikinimo²³. Iš teisų, kaip tai nurodyčiau šios išvados 52–69 punktuose, Bendrasis Teismas, nagrinėdamas pirmojo panaikinimo pagrindo antrą dalį, objektyviai įvertino, ar Komisija galimai viršijo Direktyvoje 2010/40 numatytą įgaliojimą. Šio objektyvaus vertinimo, kurį atliekant nėra padaryta teisės klaidų, pakanka, kad būtų atmesta ši antra dalis.

74. Ketvirta, Čekijos Respublika tvirtina, kad Direktyvos 2010/40 5 straipsnio 1 dalis ne Komisijai, o valstybėms narėms suteikė galimybę pasirinkti priemones, kurių reikia imtis siekiant užtikrinti specifikacijų taikymą. Taigi Komisijai suteiktas įgaliojimas priimti deleguotus teisės aktus negali būti aiškinamas taip, kad būtų pažeidžiama ši valstybių narių teisė. Ji priduria, kad Sąjungos teisės aktų leidėjo nuomone, tai yra esminis elementas, kuris pagal SESV 290 straipsnį negali būti reglamentuojamas deleguotu teisės aktu.

75. Kyla klausimas dėl šio argumento priimtumo, kadangi Čekijos Respublika tiksliai nenurodo skundžiamo sprendimo motyvų dalių, kurios yra ginčijamos, kaip to reikalaujama pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 169 straipsnio 2 dalį.

20 Taikant Direktyvos 2010/40 5 straipsnio 1 dalį valstybės narės privalo imtis priemonių, būtinų užtikrinti, kad būtų taikomos Komisijos pagal 6 straipsnį patvirtintos specifikacijos. Žr. šios išvados 76 punktą.

21 C-88/14, EU:C:2015:499.

22 Žr. šios išvados 54 punktą.

23 Žr. teismo praktiką, nurodytą šios išvados 15 išnašoje.

76. Bet kuriuo atveju šis argumentas neturi pagrindo. Iš tiesų Direktyvos 2010/40 5 straipsnio 1 dalyje valstybės narės yra tik įpareigojamos imtis priemonių, būtinų užtikrinti, kad būtų taikomos Komisijos pagal 6 straipsnį patvirtintos specifikacijos. Kaip pažymėjau šios išvados 58–69 punktuose, Komisija turi teisę priimti tokias procedūrinio pobūdžio specifikacijas kaip Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsnis ir Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsnis, įskaitant pareigą paskirti nešališką ir nepriklausomą kontrolės įstaigą. Taigi pagal Direktyvos 2010/40 5 straipsnio 1 dalį valstybės narės yra įpareigos imtis priemonių, būtinų laikytis šios specifikacijos.

77. Penkta, Čekijos Respublika tvirtina, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 60 ir 61 punktuose neteisingai nusprendė, kad Direktyvos 2010/40 5 straipsnio 1 dalis ir 6 straipsnio 6 dalis patvirtina teiginį, kad Komisija turėjo teisę numatyti nacionalinės kontrolės įstaigos paskyrimą.

78. Kalbant apie argumentą, grindžiamą Direktyvos 2010/40 5 straipsnio 1 dalies pažeidimu, reikia pasakyti, kad jis yra nepagrįstas dėl motyvų, nurodytų šios išvados 76 punkte.

79. Be to, Čekijos Respublika teigia, kad šios direktyvos 6 straipsnio 6 dalis yra susijusi tik su atitikties vertinimu pagal Sprendimą Nr. 768/2008/EB²⁴ ir kad niekur ginčijamų reglamentų nuostatose toks vertinimas nenumatytas.

80. Manau, šis argumentas yra pagrįstas. Iš tiesų, vadovaujantis jo 2 straipsnio nuostatomis šiuo sprendimu išdėstoma bendra bendrųjų principų ir orientacinių nuostatų sistema, nustatanti, kaip rengti Sąjungos teisės aktus, kuriais derinamos gaminių pardavimo sąlygos. Ginčijamuose reglamentuose nekalbama apie gaminių pardavimą. Taigi skundžiamo sprendimo 61 punkte Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, teigdamas, kad Direktyvos 2010/40 6 straipsnio 6 dalyje patvirtinama, kad Komisija turėjo teisę įpareigoti paskirti tokią nacionalinę kontrolės įstaigą, kokia numatyta Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 punkte ir Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 punkte.

81. Vis dėlto ši teisės klaida yra neveiksminga dėl priežasčių, išdėstytų šios išvados 73 punkte.

82. Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Čekijos Respublikos pateiktą antrąją pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

C – Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo procedūriniais Bendrojo Teismo padarytais pažeidimais

83. Trečiuoju ir paskutiniu pagrindu Čekijos Respublika tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė procedūrinių pažeidimų, iškreipdamas kai kuriuos jos pateiktus argumentus arba į juos neatsižvelgdamas.

84. Pirma, skundžiamo sprendimo 39 punkte Bendrasis Teismas neteisingai konstatavo, kad Čekijos Respublika ir Komisija sutarė dėl fakto, kad ginčijamų sprendimų nuostatos yra taikytinos tik tuo atveju, jeigu valstybė narė nusprendė įdiegti ITS prietaikas ir paslaugas savo teritorijoje. Čekijos Respublika pažymi, kad savo dublikuose, pateiktuose Bendrajam Teismui, ji nurodė, kad toks šių reglamentų aiškinimas jai yra priimtinas, tačiau minėtuose reglamentuose ji nerado nieko, kas tai patvirtintų.

85. Kaip teigė Komisija, ši argumentą reikia atmesti, nes jis grindžiamas klaidingu skundžiamo sprendimo 39 punkto aiškinimu. Iš tiesų Bendrasis Teismas nusprendė, kad šalys sutaria dėl Direktyvos 2010/40, pagal kurią ginčijami reglamentai nėra taikytini, jeigu nėra diegimo, išaiškinimo, o ne dėl pačių ginčijamų reglamentų išaiškinimo.

²⁴ 2008 m. liepos 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendimas dėl bendrosios gaminių pardavimo sistemos ir panaikinantis Sprendimą 93/465/EEB (OL L 218, 2008, p. 82).

86. Be to, reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 35–44 punktuose Bendrasis Teismas nuodugniai išnagrinėjo ir atmetė Čekijos Respublikos argumentą, kad ginčijamais reglamentais nustatoma diegimo pareiga. Taigi šis argumentas nepagrįstas.

87. Antra, Bendrasis Teismas tariamai neatsižvelgė į Čekijos Respublikos argumentą, kad ginčijamų reglamentų aiškinamuosiuose memorandumuose Komisija aiškiai nurodė savo ketinimą nustatyti pareigą įdiegti ITS prietaikas ir paslaugas visose valstybėse narėse.

88. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką Bendrojo Teismo pareiga, nustatyta Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 36 straipsnyje ir 53 straipsnio pirmoje dalyje, jo neįpareigoja pateikti išsamaus atsakymo į kiekvieną bylos šalių pateiktą argumentą. Taigi motyvavimas gali būti implicitinis su sąlyga, kad jis leidžia suinteresuotiesiems asmenims suprasti sprendimo motyvus, o Teisingumo Teismui – turėti pakankamai informacijos, kad galėtų vykdyti jam priklausančią teisminę kontrolę²⁵.

89. Skundžiamo sprendimo 35–44 punktuose Bendrasis Teismas aiškiai išdėstė motyvus, kuriais remdamasis padarė išvadą, kad ginčijamų reglamentų nuostatose, kurios yra privalomojo pobūdžio, nenustatoma diegimo pareiga valstybėms narėms, ir taip tinkamai įvykdė savo pareigą pateikti motyvus. Taigi Bendrasis Teismas galėjo pagrįstai nuspręsti, kad nereikia nurodyti priežasčių, dėl kurių ši išvada taip pat išplaukia iš aiškinamojo memorandumo turinio, kuris nėra privalomojo pobūdžio²⁶.

90. Trečia, Bendrasis Teismas tariamai neatsižvelgė, visų pirma vertindamas antrąjį panaikinimo pagrindą skundžiamo sprendimo 69–75 punktuose, į Čekijos Respublikos argumentą, kad kontrolės organizavimas nacionaliniu lygmeniu yra esminis elementas, kurio reglamentavimas negali būti perduotas Komisijai pagal SESV 290 straipsnį.

91. Manau, Bendrasis Teismas šį argumentą išnagrinėjo skundžiamo sprendimo 72 ir 73 punktuose ir nusprendė, kad Komisija, priimdama Deleguotojo reglamento Nr. 885/2013 8 straipsnio 1 dalį ir Deleguotojo reglamento Nr. 886/2013 9 straipsnio 1 dalį, neperžengė Direktyva 2010/40 suteikto įgaliojimo ir nepapildė arba nepakeitė esminio jos elemento.

92. Iš to, kas išdėstytas, darytina išvada, kad Čekijos Respublikos pateiktą trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

93. Todėl visą apeliacinį skundą reikia atmesti kaip nepagrįstą. Be to, iš Čekijos Respublikos turi būti priteistos bylinėjimosi išlaidos pagal Komisijos pateiktus reikalavimus.

VI – Išvada

94. Atsižvelgdamas į išdėstytus argumentus, siūlau Teisingumo Teismui:

- atmesti apeliacinį skundą ir
- priteisti iš Čekijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

25 2011 m. spalio 27 d. Sprendimas *Austrija / Scheucher-Fleisch ir kt.* (C-47/10 P, EU:C:2011:698, 104 punktas ir jame nurodyta teismo praktika) ir 2016 m. kovo 8 d. Sprendimas *Graikija / Komisija* (C-431/14 P, EU:C:2016:145, 38 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

26 Šiuo klausimu taip pat žr. šios išvados 31 ir 32 punktus.